

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΣΤΟ ΔΕΙΠΝΟ
ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
Grand Hotel Palace, 16 Μαΐου 2024

1974

Τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως. Ὁ διάκονος ἀναγγέλει στὸν λαό τοῦ Θεοῦ τὴ δημιουργία μιᾶς νέας Ἐπισκοπῆς ἐκτός τῶν τειχῶν, στὰ γεωγραφικά ὅρια τῆς Ἑσπερίας Θεσσαλονίκης.

Ἡ γραφίδα τοῦ Ντίνου Χριστιανόπουλου θά σημειώσῃ: «Ψωριάρες φτωχογειτονιές, πού βρήκατε τόσο παχιά ὁμοιοτέλευτα;». Ὁ Θεσσαλονικιὸς ποιητὴς ἀναρωτιέται καί ἐκφράζει ταυτόχρονα μέσα ἀπὸ τοὺς στίχους πὼς τό μεγαλεῖο κρύβεται πάντοτε μέσα στὴν ἀπλότητα.

Ἕνα ὑπέροχο ταξίδι ξεκινᾷ...

Ἡ φωτεινή παρουσία τοῦ πρώτου ἀγγέλου τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Μητροπολίτου Διονυσίου τοῦ σοφοῦ, θεμελιώνει τό ἀγκωνάρι τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Τό πνευματικό μας οἰκοδόμημα ἀρχίζει νά χτίζεται.

Ὁ ἐνορίτης αὐτῆς τῆς Μητρόπολης εἶναι πονεμένος πρόσφυγας ἀπό πατρίδες ἀλησμόνητες, μετανάστης, παλιννοστών, ἀνήκει στή φυλή τῶν Ρομά, εἶναι καθημερινά σκληρά ἐργαζόμενος, φέρελπισ ἐπιστήμονας, τίμιος οἰκογενειάρχης, ἀγωνιστής πολύτεκνος. Εἶναι ὅμως καί φυλακισμένος, πού ἀναμένει τήν ἐπίσκεψη τοῦ ἐλευθερωτῆ Χριστοῦ στό κρατητήριο.

Καταδικασμένος νά ζεῖ σέ ἓνα βεβαρημένο οἰκολογικά περιβάλλον, ἀποτελώντας ὁλοζώντανο κομμάτι ἐνός ὁλόκληρου κόσμου, πού εἶναι ἀφημένος στή μοίρα του ἀπο τήν πολυετή ἐγκατάλειψη τῆς ἐπίσημης πολιτείας, καθώς ὑφίσταται ταξικό ρατσισμό. Ὅλοι τους, ὅμως, ὀλυμπιονίκες

τῆς καθημερινότητας, πού ποτίζουν τόν τόπο μέ τόν τίμιο ἰδρώτα τους, πού γίνεται ἁγιασμός.

Ὡς ἀντίβαρο σέ τούτη τήν ἄνυδρη πραγματικότητα ἔρχεται ἡ ἄγρυπνη μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ διακονία τῆς ἀγάπης καί τῆς προσφοῆς πρός ὅλες τίς εὐαίσθητες κοινωνικές ομάδες. Σημαία καί λάβαρό της ὁ παύλειος λόγος, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι τίποτα δίχως ἀγάπη. Ὅσες γλῶσσες καί ἄν κατέχει, ὅσα ἀξιώματα καί προσόντα, θά παραμένει πάντοτε ἓνα μεγάλο «τίποτε», ἄν δέν πραγματώνει λόγοις καί πράξεσι τή φράση τοῦ Ἰωάννη Θεολόγου: «τεκνία, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Οἱ ἄνθρωποι τῆς Δυτικῆς Θεσσαλονίκης ἀρχίζουν νά γράφουν τίς σελίδες τῆς δικῆς μας ἱστορίας, γιατί διαθέτουν τό σθένος καί τό ὄραμα τῶν ἀποστόλων, τήν τόλμη τῶν πρώτων μαρτύρων καί τήν ἀναστάσιμη ἐλπίδα τῶν μυροφόρων. Γιατί, ὅλοι τοῦτοι κουβαλοῦν τῆς προσφυγιᾶς τραγούδι καί, καταπῶς λέγει ὁ ποιητής, ἀγωνίζονται κάθε

στιγμή διατηρῶντας ζωντανή τήν ἐλπίδα καί χτίζοντας τή δική τους Κιβωτό, γιά νά ταξιδέψει καί νά χωρέσει μέσα της ὅσους περισσότερους μπορέσει, ὥστε νά τινάξει καί πάλι ρίζες ἡ ζωή: «Καί πῆρες τοῦ καιροῦ τ' ἀλφαβητάρι/καί τῆς ἀγάπης λόγια φυλαχτό/για νά 'βρει πάλι ρίζα τό χορτάρι/καί πῆρες τήν ἐλπίδα καί τή χάρη/ψηλά νά πᾶς νά χτίσεις Κιβωτό/μέ τήν ἐλπίδα μόνο καί τή χάρη (Μάνος Ἐλευθερίου)».

Καί ἰδού. Ὁ Θεός μᾶς ἀξιώνει νά ἐορτάζουμε τό Χρυσό Ἰωβηλαῖο, τά 50 ἔτη τῆς Μητρόπολῆς μας, τά μαλαματένια χρόνια, γιά νά μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅτι ἡ Ἱστορία γράφεται ἐκεῖ πού εἶναι οἱ ἄνθρωποι καί ἡ συνέχειά της, τά κλήματα τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Χριστοῦ.

Γιατί ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ μεταμόρφωση τοῦ κόσμου. Τοῦ κόσμου τούτου, μέ τίς πληγές του καί τά ἀνοιχτά τραύματα πού κουβαλᾷ, ποθώντας τά θαύματα. Ἐκείνη, ὡς μητέρα μεγαλόψυχη, -στά βήματα τῆς Θεοτόκου,- ἔχει χρέος νά ἀνακαινίζει τό ἄδαιο πρόσωπο

τῶν ἀνθρώπων καί νά ἀντιμετωπίζει τούς πάσης φύσεως φανατισμούς καί ἀκρότητες.

Τέτοιες στιγμές ἀναλογίζομαι μέ βαθειά νοσταλγία πρόσωπα ἀγαπημένα, πού μᾶς χάρισαν τή δύναμη τῆς ἀγάπης τους καί τήν εὐλογία τῆς παρουσίας τους καί ἡ μνήμη ζωντανεύει καί πάλι ἀνθρώπους πού πλέον κατοικοῦν στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Κι ἐγώ ἀπομένω ἐδῶ, νά αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά τούς μνημονεύω ἀενάως στό Ἅγιο Θυσιαστήριο. Ἡ θύμισή τους ψίχουλο προσκομιδῆς. Τῆς ἀγάπης, τοῦ κόπου καί τῆς διακονίας σας μνησθεῖη Κύριος ὁ Θεός.

Εὐχαριστίες καί εὐγνωμοσύνη ἀπό καρδιᾶς ὀφείλω καί ἀναπέμπω πρὸς ὅλους τούς ἀγαπημένους ἀδελφούς μου συμπρεσβύτερους, τούς λαϊκοὺς μας συνεργάτες, ὅλους ἐκείνους τούς ἄξιους συνοδοιπόρους, καί κυρίως πρὸς τόν λαό τοῦ Θεοῦ, δίχως τή στήριξη τοῦ ὁποίου τίποτα δέν θά γινόταν πραγματικότητα.

Τό θαῦμα συντελέσθηκε. Οἱ παράγκες ἔγιναν σπιτικά. Τά παραπήγματα μεταμορφώθηκαν σέ Ἐκκλησίες. Τά ἐρείπια ἄνθισαν. Χτίστηκαν καινούργιοι Ναοί καί νέες Ἐνορίες. Γεννήθηκαν πνευματικά κέντρα, ἐνοριακές νεανικές ἐστίες, κατασκηνώσεις, καί ἀπλώθηκε δίκτυ ἀσφαλείας μέ τίς κοινωνικές δομές, ἐνῶ τά Συσσίτια τῶν ἀναγκεμένων διασώζουν τό θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων. Ἡ «Φιλοξενία» καρκινοπαθῶν καί συγγενῶν ἀσθενῶν, ἡ «Ἐστία» καί ἡ «Φροντίδα Παπαγεωργίου» γιά τήν περικράτηση τῶν γερόντων, μέ τήν οὐσιαστική συμβολή τοῦ «Ἰδρύματος Παπαγεωργίου», ὑπηρετοῦν τόν ἀσθενῆ καί τόν πάσχοντα. Πρόταση Πολιτισμοῦ οἱ δράσεις τοῦ Μουσείου Προσφυγικοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς, Ἑντεχνης καί Παραδοσιακῆς Μουσικῆς, τῶν Χορωδιῶν καί τῶν ἐνοριακῶν μουσικῶν καὶ χορευτικῶν σχημάτων.

Σ' αὐτή μας τή χαρά καί τή γιορτή τῆς ἐνότητάς μας, σ' αὐτό τό φανερό δεῖπνο, πρὸς τιμὴν τῶν διακονισσῶν, πού κοινωνοῦμε καί μοιραζόμαστε τὴν ἀγάπη, ἡ χαρά μας μεγαλώνει ἐπειδὴ ἔχουμε τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ νὰ ὑποδεχόμαστε τὴν ἐξοχωτάτη Πρόεδρο τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαροπούλου, ἡ ὁποία ἀπὸ τό πρωὶ βηματίζει καί ἐπισκέπτεται τὴ Μητρόπολή μας.

Κυρία Πρόεδρε,

Σᾶς ὑποδέχομαι μέ κάθε τιμὴ ἐκ μέρους τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ μας, καί σᾶς εὐχαριστῶ πού ἀποδεχτήκατε τὴν πρόσκλησή μας. Εὐχαριστῶ τοὺς συνεργάτες σας. Εὐχαριστῶ τοὺς συνεργάτες μου στὴν Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση, οἱ ὁποῖοι στηρίζουν τό βηματισμό μας καί σᾶς συντροφεύουν ἀπόψε.

Παρουσιάζω ἐνώπιόν σας τό ἐκλεκτότερο κομμάτι τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τίς γυναῖκες μας πού ὑπηρετοῦν

ὡς ἐθελοντικός στρατός ἀγάπης, προσφορᾶς καί
 διακονίας. Εἶναι οἱ γυναῖκες
 ποῦ ἀναπαύονται στήν κούραση
 ποῦ ξεκουράζονται στήν ὀρθοστασία
 ποῦ χαίρονται στήν προσφορά
 ποῦ δείχνουν τῆς ἀγάπης τόν δρόμο
 ποῦ ὑπενθυμίζουν ὅτι ἂν θέλεις νά λέγεσαι ἄνθρωπος, δέν
 θά πάψεις οὔτε στιγμή νά ἀγωνίζεσαι γιά τήν εἰρήνη καί τό
 δίκαιο
 καί μᾶς διδάσκουν ὅτι ὁ κόσμος ὑπάρχει μόνο ὅταν τόν
 μοιράζεσαι
 καί ὅτι, ὅταν δέν πεθαίνει ὁ ἓνας γιά τόν ἄλλον, εἴμαστε ἤδη
 νεκροί.
 Τά πρόσωπά τους στό ψηφιδωτό τοῦ Χρυσοῦ Ἰωβηλαίου
 ψηφίδες χρυσές, μοναδικές καί ἀνεπανάληπτες.

Ἐπιτρέψτε μου, μέ τήν ἀφορμή τῆς παρουσίας σας
 στό δεῖπνο πρός τιμή τῶν κυριῶν, νά σᾶς ἐπιδώσω ἓνα

ἀσημένιο ἀντίγραφο ἀπό τό πρωτότυπο ἔργο τοῦ Ἱερομονάχου Λουκᾶ τοῦ Ξενοφωντινοῦ, τό ὁποῖο σᾶς «ὑποδέχτηκε» τό πρωί κατά τήν ἐπίσκεψή σας στό Ἐπισκοπεῖο. Ὁ μοναδικός του χρωστήρας ἀπεικονίζει τό «τῆς διακονίας ἔργον» σέ μιά «Λειτουργία μετά τή Λειτουργία».

Γιά νά ἀποτελεῖ μνήμη καί θύμηση γιά ὅλους ἐκείνους, ζῶντες καί κεκοιμημένους, πού τόλμησαν νά ὀνειρευτοῦν, πού δέν φοβήθηκαν νά ἀναμετρηθοῦν μέ τό σκοτάδι καί νά τό νικήσουν, πού ἀγάπησαν βαθειά τόν διαφορετικό συνάνθρωπο, πού ἔρχονται ἀπό τούς αἰῶνες καί πρὸς τόν μέλλοντα αἰῶνα πορεύονται... Ἐκεῖ πού οἱ «ψωριάρες φτωχογειτονιές» μεταμορφώνονται σέ ὁλόφωτες πολιτεῖες στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Χριστός Ἀνέστη!